

کِتَابِ رُوت

پیشگفتار

سرگذشتِ امزی کِتَابِ ریزه دَ زمانِ
قاضی ها رُخ دَد.

فهرستِ عِنوانها

خاندانِ اِیْمَلِک و نَعومی (فصل ۱)

آیه (۱)

پس اَمَدُو دَ وَطَن (فصلِ ۱ آیه ۶)

رُوت دَ كِشْتِ بوعَزِ كار مُونه

(فصلِ ۲ آیه ۱)

نَعومی بَلدِه آیندِه رُوت فِكر مُونه

(فصلِ ۳ آیه ۱)

توی بوعَزِ قَد رُوت (فصلِ ۴ آیه

(۱)

خَانَوَارِ اِلِمَلِكِ وَ نَعومی

۱) دَ زَمَانِ حُكْمَرَانِي

قاضی‌ها، دَ سِرْزَمِینِ اِسْرَائِیلِ قَحْطِی

پیدا شد و یگ آدم از شارِ بَیت-لَحَمِ

مَنْطِقَه یَهُودا قَدْ خَاتُو و دُو باچِه خُو

کوچ کد و دَ مُلْکِ مَوآبِ دَ عِنْوَانِ

بیگنه زندگی مُوکد. ۲) نامِ اَزُو آدم

اَلِیْمَلِکِ و نامِ زَنْ شِی نَعُومِی و نامِ

باچه های شی مَحْلُونِ و کَلِیون بُود.

اُونَا از مَرْدُمِ اِفْرَاتِه بُود و دَ شارِ بَیت-

لَحَمِ دَ مَنْطِقَه یَهُودا زِندَگِی مُوکد.

خُلَاصَه، اُونَا دَ مُلْکِ مَوآبِ رَفْتِه دَ

اُونَجِی مَند. ۳) مَگَمِ اَلِیْمَلِکِ شُوی

نَعُومِي فَوْت كَد و اُو قَد دُو باچِه خُو
تنها مند. ④ اُمُو دُو باچِه از دُخترُونِ

مَوآبِي خَاثُو كِرِفْت كه نامِ يِگِ شِي
عورفِه و نامِ دِيگِه شِي رُوْت بُود و اُونَا
تَقْرِيباً دِه سال دَ اُونجِي زِنْدَگِي كَد. ⑤
اوخته مَحَلُون و كَلِيُون ام فَوْت كَد و
نَعُومِي از هر دُو اولاد و از شُوي خُو
مند.

⑥ بعد از و نَعُومِي قَد بيري گون
خُو باله شُدِه آمادَگِي كِرِفْت تا از مُلِكِ
مَوآبِ پَس دَ جاي خود خُو بوره، چُون

أَوْ دَ مَوَّابٍ شَنِيدُ دَ كِه خُداوند دَ بِلِه قَوْمِ

خُو نَظَرِ كَدِه وَ دَزَوَا حَاصِلَاتِ پَرِيْمُو

دَدِه. ⑦ پَس اَوْ قَد دُو بيري خُو امزُو

جَاي كِه زِنْدَگِي مُوكَد كُوج كَد وَ دَ رَاهِ

خُو رِي شُدِه پَس دَ سَرزَمِينِ يَهُودَا

رَفَت. ⑧ مَگَم نَعُومِي دَ دُو بيري خُو

گُفَت: ” هَر دُوِي شُمُو پَس دَ خَانِه آبِه

خُو بُوْرِيْد وَ خُداوند دَ حَقِ شُمُو نِيكِي

كَنِه، اُمُو رَقْمِيكِه شُمُو دَ حَقِ مُرْدِه هَاي

مِه وَ اَم دَ حَقِ اَزْمِه نِيكِي كَدِيْد. ⑨

خُداوند دَز شُمُو بَخْتِ خُوبِ نَصِيْبِ كَنِه

تَاكِه هَر كَدَم شُمُو شُوِي دِيكِه كَدِه دَ

خانه ازو آرام شنید. " اوخته نَعومی
رُوی ازوا ره ماخ کد و اونا د آوازِ بلند
چخرا کده ⑩ دَزُو گُفت: "نه، مو قد
ازتو پس موری و د مینکلِ قوم تُو
زندگی مونی. "

⑪ مگم نَعومی گُفت: "او
دُخترِون مه، دُور خورده پس بورید.
چرا میخاهید که قد ازمه بورید؟ آیا
کُدم باچه د گوره مه آسته تاکه یگو
روز شوی شمو شنه؟ ⑫ نه، نیسته.
پس بورید دُخترای مه، چراکه بلده

شُوی گِرِفْتو ما کلو پیر شُدیم. اگه
 بُگیم هنوز امأید دَرُم و حتی اگه
 امشاو دَ شُوی دده شُنم و یگ چند
 باچه ام دَ دُنیا بیرم، ^(۱۳) آیا شُموتا
 جوان شُدونِ ازوا ره صبر مُونید و
 خودون خُو ره از شُوی کدو محروم
 مُونید؟ نه دُخترای مه، اوقاتِ ازمه از
 شُمو کده غدر تلخ آسته، چراکه دِستِ
 خُداوند یکسره دَ خِلاف مه دِراز
 شده. ” ^(۱۴) اوخته اونا بسم چخرا کد و
 عَرِبِه رُوی خُسَر مادر خُو ره ماخ کده
 خُدا حافظی کد. مگم رُوت خود ره

دَزُو چسپَند. ^(۱۵) و نَعومی دَ رُوت
گُفت: ”اونه! خاتُونِ ایور تُو پس دَ
پیشِ قوما و خُدایون خُو رفت؛ تُو ام از
پُشتِ ازو بورو.“

^(۱۶) لیکن رُوت دَزُو گُفت: ”کَلو
شَلَه نَشو که از پیشِ تُو بورم و تُو ره
ایله کُئم. ما نَمورم، بلکه هر جای که
تُو بوری ما قد ازتو مورم و هر جای
که تُو بِشینی ما ام امونجی میشینم؛ و
قومِ ازتو، قومِ ازمه و خُدای ازتو،
خُدای ازمه آسته. ^(۱۷) دَ امزو جای که

تُو بُمَری ما ام مُومرُم و دَ اُمونجی دَفن
مُوشُم. اگه چیزی جُز از مَرگ مَره از
تُو جدا کُنه، خُداوند ازی کده بَلای
بَدتر ره دَ بِلَه ازمه بیرَه. ” (۱۸) وختی
نَعومی دید که رُوت سخت تصمِیم
گِرِفته که قد ازو بوره، دِیگه اُو ره
چیزی نَگفت.

(۱۹) پس هر دُوی ازوا رِبی شُدِه دَ
بَیت-لَحَم رفت. وختیکه دَ بَیت-لَحَم
رَسید، تمامِ مَرَدُمِ شار از خاطرِ ازوا دَ
شور اَمَد و خاتُونو دَ بَین خُو مُوگفت:

”ای امّو نَعومی آسته؟“ (۲۰) مگم

نَعومی دَزوا گُفت: ”مَره «نَعومی»

کُوی نَکنید، بَلِکِه «مارا» کُوی کَنید،

چراکه خُدای مُتعال زندگی مَره تلخ

کده. (۲۱) ما دِستِ پُر بُر شُدُم، ولے

خُداوند مَره دِستِ خالی پس اُورد. چرا

مَره «نَعومی» مُوگید دَ حالیکه خُداوند

مَره خار-و-ذلیل کده و قادر مُطلق دَ

سر مه بلا اُورده. (۲۲) خُلاصه،

نَعومی قد بیری موآبی خُو رُوت قتی

پس اَمَد و اونا دَ شُرُوعِ جَوِ دِرَو دَ شارِ

بیت-لَحَمِ رَسید.

۲ ① دَ اُونَجی نَعومی از

طَرَفِ شُوی خُو اِیْمَلِک یِگ قوما

دَشت که او اولادِ بابِه اِیْمَلِک و نامِ

ازو بو عَز بُود. او یِگ آدمِ ثُرَوْتَمَند-و-

مَرْدُمَدار بُود. ② دَمَزُو غَیت رُوتِ

مَوآبی دَ نَعومی گُفت: "مَرِه بیل که

سَرِ کِشت ها بورُم و هر کسی که رُوی

خوش نِشو بَدیه از پُشتِ دِرَوگرای شی

رَفته خوشه-چینی کُنم. " و نَعومی

دَزشی گُفت: "بورُو، دُخترِ مه. ③"

پس او رَبی شُدِه دَ قَدی پَلال دَر اَمَد و

از پُشتِ دِرَوگرا خوشه-چینی ره شُرُوع

کد. اِتِّفَاقًا، اُو دَ یِگ پَی زَمِینِ بوعَز
که اُولادِ بابه اِلِیْمَلِکِ بُوْد، داخِلِ شُد.

④ اوخته بوعَز از شارِ بَیت-لَحَم
آمده دَ دِرَوگِرا گُفت: ”خُداوندِ قَد شُمو
بَشَه!“ و اُونَا دَ جَوَابِ شِی گُفت:

”خُداوندِ تُو رَه بَرکَتِ بَدِیَه.“ ⑤ و

بوعَز دَ سِرکَارگِرِ دِرَوگِرا گُفت: ”ای

خاتُونِ جَوَانِ از کِی اَسْتَه؟“ ⑥ و

سِرکَارگِرِ دِرَوگِرا دَ جَوَابِ شِی گُفت:

”اُو اُمُو خاتُونِ مَوآبِی اَسْتَه که قَد

نَعومِی از مُلکِ مَوآبِ پَس آمَدَه.“ ⑦

او از مه پُرسان کد: 'إِجازه آسته که از
پُشتِ دِروگرا د مینکلِ قوده ها خوشه
چینی کُنم؟' بعد ازو د قدی پلال رفت
و از سرِ صُبح تا آلی ره خوشه چینده
ریی یه و فقط یگ لحظه د تی چِپری
بُشت و بس.

⑧ پس بو عَز د رُوت گُفت:

"گوش کُو دُختر مه! د دیگه جای بلده
خوشه چینی نرو و اینجی ره ایله نگو،
بلکه قد کنیزای مه د امینجی بش.

⑨ چیم خُو ره دَمز و پٹی زمی بگیر که اونا
دِرو مونه و از پُشتِ ازوا بورو. ما د

نفرای خُو گُفتیم که دَز تُو دِست نَزنه و
وختیکه تُشنه شُدی از کُوزه های آو که
اونا ره از چاه پُر کده، وُچی کُو.

⑩ و رُوت قد رُوی خُو دَ زمی
اُفتده اُو ره اِحترام کد و گُفت: ”چرا
نظِر لُطف تُو دَ بِلِه مه قرار گِرِفته؟ ما
خُو یگ بیگنه اَسْتُم.“

⑪ و بوَعَز دَ جواب شی گُفت:
”ما از تمامِ کارای تُو که دَ خُسْر مادر
خُو بعد از فَوْتِ شُوی خُو کده خبر
شُدیم و ام ازی که چَطور آته، آبه و

جای تَوَلَّدْ خُو ره ایله کده دَ مینکلِ

قومی که سابقِ نَمینَخشیدی، اَمَدے .

①۲ خُداوند عملِ نیک تُو ره دَ پیش تُو

بیره؛ خُداوند، خُدایِ اسرائیل که دَ زیرِ

پَر-و-بال شی پناه اُوردے، تُو ره اَجِرِ

کاملِ بدیه. ” ①۳ و رُوت گُفت: ” آی

بادار مه، تُو دَز مه غَدَرِ مِهَرِبُو اَسْتی،

چراکه مَرِه تَسَلّی دَدی و دَ کَنیزِ خُو

تورایِ دِل-شِینِ گُفتی، اگرچه ما مِثِلِ

یکی از کَنیزایِ تُو شُدِه نَمِیتنم. ”

①۴ دَ وختِ نانِ چاشت بوَعَز

دَزِشِی گُفَت: ”بیه اینجی و امزی نان
 بِگِیر و لُغِمِه خُورِه دَ سِرِکِه چُوکِه کده
 بُخور.“ پس رُوت قد دِرَوگِرایِگِ جای
 شِشت و بوَعَز از گَنَدُمِ بِریو کده ام
 دَزِشِی دَد. رُوت خورده سیر شُد و یِگِ
 مِقَدار تِی بَخِشِی شی مَند. ^(۱۵) وختیکه
 اُو باله شُد و پس دَ خوشه چینی رفت،
 بوَعَز دَ نفرای خُو اَمَر کده گُفَت: ”اُو
 ره بیلید که از قدی قوده ها ام خوشه
 چینی کُنه و مُزاجِم شی نَشْنِید. ^(۱۶)
 حتی بعضی خوشه ها ره از قوده ها
 کشیده دَ زمی پورته کُنید که اُو بَلَدِه

خُو بچینه و اُو ره سرزنش نکنید. ”

①۷ پس رُوت تا شام دَ قدی پَلال

خوشه چینی کد و امُو خوشه های ره
که چنده بُود تَپک کد، که تقریباً یگ

ایفه جَو دَ دِست اُورد. ①۸ بعد ازو

رُوت امُو جَو ره دَ شانه خُو گرفته دَ

شار رفت و خُسرمادر شی دید که

چِقیس جَم کده. رُوت خوراکی ره که

بعد از سیر شُدون شی باقی مندُد،

کشیده دَزُو دَد. ①۹ پس خُسرمادر شی

دَزُو گُفت: ”امروز دَ کجا خوشه چینی

کدی و دَ کُدَم جای کار کدی؟ خُدا امُو

کس ره خیر بَدیه که دَز تُو تَوَجُه

کده. ” اوخته رُوت دَ بارِه امزُو کس که

دَ زمین شی کار کُد دَ خُسرمادر خُو

نقل کده گُفت: ” نامِ امزُو آدم که ما

امروز دَ زمین شی کار کُدَم، بو عَز

آسته. ” (۲۰) و نَعومی دَ بیری خُو

گُفت: ” خُداوند اُو ره بَرکت بَدیه،

چراکه اُو مِهربانی خُو ره از زنده ها و

مُرده ها دِریغ نَکده! ” و نَعومی بسم

دَزُو گُفت: ” ای آدم نزدیکانه مو آسته

و یکی امزُو کسای که باید سرپرست

مو شنه. ” (۲۱) اوخته روتِ موآبی
 گُفت: ” او حتی دَزمه گُفت که تُو قد
 کارگرای مه بش، تا او غیتیکه اونا
 دَرَو زمینای مَره خلاص کُنه. ” (۲۲) و
 نَعومی دَ بیری خُو روت گُفت: ”
 اَره دُختر مه، خُوبه که تُو قد کنیزای
 اَزو دَ زمین شی بوری نِسبت دَزی که
 دَ زمین کسِ دیگه بوری و اونا تُو ره
 آزار-و-اَذیت کُنه. ” (۲۳) پس روت تا
 آخرِ دَرَو جَو و گندم قد کنیزای بوَعز
 بَلده خوشه چیندو مند و او قد
 خُسرمادر خُو یگجای زندگی مُوكد.

۳ ① دَمَزُو غَيْت نَعُومِي دَ

رُوت گُفت: ”دُختر مه، یَگو کس ره

بَلدِه تُو پَیدا نَکنم تا که زِندگی تُو آرام

شُنه؟ ② اونه، اُمُو بو عَزِرِ که تُو قد

کَنِزای شی بُودی، اُو قَومای مو آسته،

فامیدی؟ اُو اِمشاو دَ خرموجوی خرمون

جَو ره باد مُونه. ③ پس جان خُو ره

شُشته خود ره خوشبُوی کُو و خُوبتَرین

کالای خُو ره پوشیده دَ سِرِ خرموجوی

بورُو. مگم تا وختیکه اُو از خوردو و

وُچی کدو خلاص نَشده، خود ره دَزُو

معرَفی نَکو. ④ وختیکه خاو کد جای

خاوشی ره نشانی گُو. بعد ازو بورو و

پایای شی ره لُچ کده دَ اُونجی خاو

گُو. اوخته او دَز تُو مُوگیه که چی باید

بُکنی. ” ⑤ و رُوت دَ جواب شی

گُفت: ” هر چیزی که دَز مه گُفتی ما

امُطور مُونم. ”

⑥ پس او دَ سرِ خرماجوی رفت و

امُورقمیکه خُسرمادر شی دَزو امر

کُد، امُطور کد. ⑦ وختی بو عَز

خورده و وُچی کده تَب شی چاق شد،

او رفته دَ لبِ خرماو خاو کد. پس رُوت

تاشکی آهسته آهسته آمد و پایای شی

ره لُچ کده خاو کد. ⑧ د نِیمِ شاو

بو عَز تکان خورده بیدار شد و خود ره

پالو دده دید که یگ خاتو د پیدمون

پای شی خاو کده. ⑨ بو عَز پُرسان

کد: ”تو کی آستی؟“ روت گُفت:

”ما کنیز تو روت آستم. دامون خو ره

د سر کنیز خو بندز، چراکه تو یگ

قومای نزدیک و سرپرست مه آستی.“

⑩ او گُفت: ”آی دختر مه، خداوند

تو ره برکت بدیه. امی مهربانی ره که

آلی کدی از مهربانی اول کده که د حق

خُسْرَمادر خُو کدے بزرگتر آسته،

چراکه د پُشتِ جوانای غریب یا پُولدار،

نرفتی. ^(۱۱) آلی ترس نَخور دُختر مه،

هر چیزی که از مه خاهش کدی، ما

پوره مُونم، چراکه تمامِ شار و قوم مه

تُو ره یگ خاتونِ خوب میدنه. ^(۱۲)

دُرست آسته که ما قومای نزدیک و

سرپرست تُو آستم، لیکن از مه کده یگ

قوما و سرپرست دیگه دز تُو نزدیکتر

آسته. ^(۱۳) امشاو ره د امینجی تیر

کو، صَباح اگه او نفر سرپرستی تُو ره

د دست خُو گرفت، خُوبه، بیل که

بِگِیرِه. لِيكِن اگِه سِرپَرَسْتِي تُو رِه دَ
دِست خُو نَكْرِفَت، مَرَهْدَ خُداوند قَسَم
كِه ما سِرپَرَسْتِي تُو رِه دَ دِست خُو
مِیگِیرِم. آلی تا صَباح رِه دَ امینجی
خاو كُو. ”

۱۴) پَس رُوت تا صَباح دَ پیدَمونِ
پای شی خاو كد، مگم صَباح گاه، پیش
ازی كه كس رِه بِنخشه اُو باله
شُد، چُون بوَعَز قَد خود خُو كُفَت:
”نَباید كسی بَفامه كه ای خاتُو دَ
خرموجوی آمده. ” ۱۵) و بوَعَز دَز شی
كُفَت: ”امُو چادر رِه كه دَ سر خُو

کدے بیر و آوار کُو. ” پس رُوت چادر
خُورِه آوار کد و بو عَز شَش مَنک جَو دَ
مَنِه چادر شی آندخته دَ بِلِه شانِه شی
ایشت و رُوت دَ شار رفت. ^(۱۶)

وختیکه دَ پیش خُسرمادر خُو آمد، او
از رُوت پُرسان کد: ” آی دُختر مه، چیز
کار شُد؟ ” اوخته، او از پگِ کارای که
امو نفر بلده ازو کُد، دَز شی نقل کد
^(۱۷) و گُفت: ” اینمی شَش مَنک جَو ره

ام دَز مه دَد و گُفت که، دِسِتِ خالی
دَ پیش خُسرمادر خُو نرو. ” ^(۱۸) پس
نَعومی دَز شی گُفت: ” دُختر مه، قرار

بِشَى تا بِنِگَرى که چِیزِ کارِ مُوشه،
چُونِ اُو آدمِ تا که اِمروزِ اِی کارِ رِه
انجامِ نَدِیِه، آرامِ نَمِیشِینِه.

۴ ① پس بوَعَز دَ درِگِه شار

رَفَت و دَ اُونجِی شِشْت. اوختِه اُمُو
قوما و سرپرست که بوَعَز دَ بارِه شی
توره گُفتُد ازونجِی تیر مُوشُد و بوَعَز
دَزُو گُفت: ”او آلی، بیه یگ لحظه
بِشَى. ” و اُو آدمِ اَمَدِه شِشْت. ② و

بوَعَز دَه نفر از ریش سفیدونِ شار رِه
کُوی کده دَزُوا گُفت: ”بِید که یگ
لحظه بِشِینِی. ” و اونا جَم شُدِه شِشْت.

③ بوعز دَمَزُو قَوما و سرپرست گُفت:

”نعومی که از سرزمینِ موآب پس

آمده، اُمُو زَمینِ بَرارِ مو اِلیمَلِک ره

سَوَدا مُو کُنَه. ④ ما فِکَر کَدُم، خُوبَتَر

اَسْتَه که تُو ره دَزی باره خِبر بَدِیْم و

بُگِیْم که اُو ره دَ حُضُورِ نَفراي امزی

مَجلیس و رِبش سَفیدونِ قَوم مو بَخر.

اگه اُو ره خَریده مِیگِیری، بِگِیر. ولے

اگه نَمیخَری مَره بُگی تا بُفامُم. چُون

بَغَیرِ ازتُو دِیگه کس حَقِ خَریدو ره نَدَره

و بَعَدِ ازتُو حَقِ ازمه یَه. ” و اُو آدَم

گُفت: ” ما خَریده مِیگِیرم. ”

⑤ اوخته بو عَزْ گُفت: ” دَ روزی

که امُو زمی ره از دِستِ نَعومی
میخری، پس رُوتِ موآبی، امُو خاتُونِ
قومای فَوْت شُدِه مو ره ام باید
بِگیری، تاکه نامِ امزُو مرخُوم دَ میراث
شی باقی بُمَنه. ”

⑥ لیکن امُو قوما و سرپرست

گُفت: ” دَزی صُورت ما نَمیتنم بَلدِه
خُو بِخرُم؛ نَشْنه که میراثِ خود مه
خراب شُنه. حقِ سرپرستی از مَره تُو
بِگیر، چُون ما نَمیتنم سرپرستی کُنم. ”

⑦ دَ اُو زَمان دَ اِسْرائیل دَ بارِه

سرپرستی گرفتو و یا خرید-و-فروش

زمی اینی رواج بُود: وختیکه مردم

میخواست یگو معامله ره قطعی کنه،

یگ نفر گوشره خُو ره از پای خُو بُر

کده دَ نفر طرفِ معامله خُو میدد. ای

کار دَ سرزمینِ اِسْرائیل دَ شکلِ یگ

قانون وجود دشت. ⑧ پس امو قوما

و سرپرست دَ بو عَز گُفت: "خود تو امو

زمی ره بلده خُو بخر." و گوشره خُو

ره از پای خُو بُر کد.

۹) اوخته، بو عَز دَ رِيشِ سفیدا و

پِگِ مردُم گُفت: ”شُمُو اِمروزِ شاهِد

اَسْتِید که تمامِ جايدادِ اِیْمَلِکِ و جايدادِ

کَلِیونِ و مَحَلونِ ره ما از نَعومی

خَرِیدُم. ۱۰) ما امچنانِ رُوتِ موآبی،

بیوهِ مَحَلونِ ره گَرِفْتُم تا خاتُونِ مه شُنه

و نامِ قومايِمِرْحُومِ مه دَ میراثِ شی

باقی بُمَنه و نامِ ازُو از خانوارِ و منطقه

شی از بَینِ نَرُوه. شُمُو اِمروزِ شاهِدِ

بَشِید. ۱۱) پس تمامِ مردُمِ و رِيشِ

سفیدونی که دَ درِگه شارِ مَوْجُودِ بُوَد

گُفت: ”مو شاهِدِ اَسْتِی. خُداوندِ ای

خاتو ره که دَ خانِه تُو مییه مِثلِ راحیل
و لیه جور کنه، که اونا هر دُوی شی
خانِه اسرائیل ره آباد کد. و تُو دَ افراته
کامیاب و دَ بیت-لحم نامتو شنی. ^(۱۲)
و اولادای ره که خُداوند دَ وسیله امزی
خاتونِ جوان دَز تُو میدیه، مِثلِ خانوارِ
فارص باچه تamar و یهودا بَشه.

^(۱۳) پس بو عَز رُوت ره خاتو کده
قد ازو نزدیک شد و خُداوند او ره
اُمیدوار کد و رُوت یگ باچه دَ دُنیا
اُورد. ^(۱۴) اوخته خاتونوی بیت-لحم دَ

نَعُومِي كُفْتُ: ”شُكْر-و-سِپَاس خُداوند

رِه كِه نَه ايشت تُو بے وارِث بَشِي و

امروز تُو صَاحِبِ نوسه شُدِي؛ مو دُعا

مُونِي كِه نام شي دَ اِسْرَائِيل باقِي

بُمنه. ①⑤ اُو تازه كُننده جان تُو و تِياقِي

پيري تُو موشه، چُون بيري تُو كِه تُو ره

دوست ميَدنه و از هفت باچه كده دَز تُو

بِهتر آسته، اُو امي باچه ره دَ دُنيا

أورده.“

①⑥ و نَعُومِي نِلْغِه رِه كِرِفْتِه دَ بَغْل

خُو ايشت و نِگَاهْدَارِي شي ره دَ دِست

خُو گِرِفَت. ۱۷ و خاتُونوی همسایه اُو

ره نام کده گُفت: ”ای باچه بَلدِه

نَعومی تَوَلد شُدِه. ” و اونا نام شی ره

عوکید ایشْت. عوکید آتِه یسّی و یسّی

آتِه داوود بُود. ۱۸ و اینی آسته پُشت

نامِه فارِص:

• فارِص آتِه حَصرون بُود،

• ۱۹ و حَصرون آتِه رام،

• و رام آتِه عمیناداب،

• ۲۰ و عمیناداب آتِه نَحشون،

• و نَحشون آتِه سَلمون،

● (۲۱) و سَلْمون آتِه بوعَز

● و بوعَز آتِه عوبید،

● (۲۲) و عوبید آتِه یسّی

● و یسّی آتِه داوود بُود.